

послѣ се облюти, защото кибрита е отровенъ, и станѣ голѣма. Доста врѣме той тегли до като го излѣкуватъ докторитѣ. Той оздравѣ, но вѣждитѣ и клѣпкитѣ му окапахъ.

Научи ли се отъ това Славко на умъ? — Не; защото и отъ тогава насетнѣ джебоветѣ му бѣхъ всекога пълни съ кибритъ. Прѣзъ единъ хладенъ есененъ день три съсѣдни дѣца си играехъ въ двора на баба Петка. Играхъ що играхъ, а по

едно врѣме рече имъ Славко Петковъ: Знайте ли що? хайде да си стѣкнемъ огънь, да се огрѣемъ, защото истинѣхме, та ще си играемъ около него.

— Добрѣ, хайде, ние сме съгласни, — извикахъ весело останѣлитѣ дѣца.